

ע"פ 66462/05/18 - עלי דלאשה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 66462-05-18 דלאשה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת ד"ר חיה זנדברג
מערער	עלי דלאשה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

מסק-דין

ערער על פסק-דינו של בית משפט השלום התעבורה (כב' השופטת שרית זוכובסקי-אורן) מיום 15.4.2018 בתח"ע 9484-12.

כתב האישום

- ביום 15.12.2017 הוטב נגד המבקש כתב אישום, ובו יוחסה לו עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בשעת נסיעה במכונית, עבירה לפי תקנה 1(ב) לחקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
- לפי כתב האישום, העבירה בוצעה ביום 1.6.2017 בשעה 11:15 בבכיש 1, ק"מ 29.

הבקשה

- ביום 19.2.2018 הוקרה כתב האישום לנאשם. תשובת הנאשם הייתה כי: "לאחר שביט המשפט הקריא לי את כתב האישום והבנתי את חובתי, אני לא מודה. לפני צומת לטרון היה משאית לפניי, רציף לעוקב, בא רכב פרטי, נתתי לו זכות לעבור וגם השוטור נתתי לו זכות קדימה לעבור, עבר האט עד שהיה מולי, כבר המשאית עברה. ביקש לעצור, אמר לי שלפני שמים וחצי קילומטר הייתי מדבר, אמרת מה... מוזר, אם כן למח לא כרו לי, אני לא דיברתי בכלל. הכביש היה נקי לא היה רכבים, באמת לא דיברתי. ואם הוציא את הפלט של הפל", אני לא דיברתי ולא החזקתי בפלאפון".

עדות השטור

- ביום 15.4.2018 התקיימה פרשת ההוכחות בחק. סמעת התביעה העיד עד אחד, השוטור שרשם את הודעת תשלום הקנס. השוטור העיד כי הוא שוטור מזה 25 שנה, וכי הוא ספיר בתנועה מזה 10 שנים. השוטור העיד כי הוא שערך את הודעת תשלום הקנס, וההודעה תוגשה כראוי (מצב ת1).
- בהודעת תשלום הקנס נאמר כך: "אני עומד סטטי בקילומטר 29 לכיוון מזרח וראיתי את הרכב הנ"ל נהוג ע"י הנהג הנ"ל שנסוע ממערב למזרח בנתיב הימני מתוך שניים וראיתי דרך השמשה קדמית של הרכב שנהג מחזיק ביד ימין שלו מכשיר טלפון נייד גדול שחור במנבה פנים, בחוץ אור יום ראות טובה נהג לבד ברכב. תוך קשר עין רציף עם הרכב עצרתי אותו לפני לטרון בשול".
- אני בכלל לא דיברתי בטלפון... אני לא החזקתי ולא דיברתי... לטענתך ראית אותו לפני 2-3 ק"מ עברת אותו, עצרת במקום בטוח. למח קראת לי במיקרופון..."
- השטור נחקר בחקירה גנדית מקיפה על-ידי ב"כ המערער. השטור העיד כי הוא אינו מכיר את המערער ואינו זוכר אותו. השטור הסביר שכאשר כתב בדו"ח "אני עומד סטטי... לכוון מזרח", כוונתו הייתה שהיידת בה נסע עומדת לכוון מזרח, והוא עומד כך שהוא מסתכל על ההתנועה משמעה מכיוון מערב למזרח (עמ' 4 לפרוטוקול). השטור הסביר כי הוא לא רשם פרט זה בדו"ח כי "זה ברור בשבילי זה ברור איך אני אובך עבירה" (עמ' 5 לפרוטוקול).
- השטור הספיר הסביר כי הוא מכיר את הנדהג וזה הוא לא עצר את רכבו של המערער מיד אלא הוא ביקש מהמערער לעצור את רכבו במחלף לטרון. שכן זהו מקום רחב יותר, בו ניתן לעצור את הרכב בבטחה (עמ' 5 לפרוטוקול). בחקירתו החוזרת פירט השטור כי "יש לו הנחה, כאשר מזהים עבירה למשך את הרכב שכביצע את העבירה למקום יותר בטוח, מדובר על כביש מהיר ולא כל נהג יודע לעצור שאני מסמן לו, הם לא יודעים לעצור בשול הדרך, כדי לא לסכן את הנהג ואת עצמי עדיף למשך אותו למחלף, זה מקום יותר רחב יש שטח הפרידה" (עמ' 6 לפרוטוקול).

עדות המערער

- המערער העיד להגנתו, ומסר כי נסע לכוון ישרשלו. 150 מטר לפני צומת לטרון היה לפניו משאית. הוא נסע לעוקף אותה, הסתכל שמאלה והבחין בשני רכבים. הוא נתן זכות קדימה לרכב הראשון, ואז הרכב של השטור עקף אותו, האט וביקש ממנו לעצור. המערער טען שהוא לא דיבר בטלפון, כי במאות היום הוא שם את הטלפון שלו על התיקס כיבסא שלידו. הוא ציין כי יש לו אנוניה, והוא לא היה צריך כלל לדבר (עמ' 6 לפרוטוקול).

הכרעת הדין

- ביום 15.4.2018 ניתנה הכרעת דין של בית-המשפט קמא בחק. בית המשפט הרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בית המשפט קבע שהשאלה אם המערער **דיבר** בטלפון אם לא אינה רלוונטית, שכן נוכח הוראת תקנה 28(ב) לחקנות התעבורה השאלה הרלוונטית היא אם הנאשם **החזיק** בפלאפון ולא אם הוא דיבר בו. כלשון תקנה 28(ב)1: "צעת שריכב בתנועה, הנהוג פרכב... אל יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישמשו בהם כרכב אלא באמצעות דיבורית".
- בית-המשפט ציין בהקשר זה כי גם השטור לא טען שהמערער דיבר בטלפון, אלא שהוא ראה את המערער מחזיק בטלפון.
- בית המשפט קבע כי הוא מאמין לשטור, וכי הוא אינו מאמין למערער. בית המשפט הדגיש כי הוא הוהיר עצמו כי ענין כל במצב בו את אחד בלבד הוא המעיד, ולאחר כי אילו קבע כי המדינה הכיחה מעבר לספק סביר את אשמתו של המערער.
- גור הדין**
- בית דין גזרתי דין, ציין בית המשפט קמא כי המערער מנהג מאז שנת 1990, ולחברת 19 הרשעות קודמות, ארבע מתוכן ענייני הרשעה בעבירה של שימוש בפלאפון, כשהאחרונה שבין משנת 2015. נוכח זאת, ונוכח חומרת העבירה של שימוש בפלאפון והכרחו למנרה, נגזר בית המשפט את דינו של המערער כדלקמן:
- (א) קנס בסך 1,500 ₪.
- (ב) פסילה על תנאי לחודשיים לתקופה של שנתיים.
- (ג) תחסימה על התחייבות בסך 3,000 ₪ להימנע מבצוע עבירה של שימוש בטלפון ללא דיבורית או של אי החזקת הנה בשתי ידיים למשך שנתיים.

הערעור

- המערער ערער על פסק-הדין. בהודעת ערעור מפורטת, טען עו"ד דלאשה בא-כוחו המלמד של המערער, את כל שניתן לטעון לטובת המערער. עו"ד דלאשה עמד בהרחבה על כך שבעדותו בבית המשפט קמא חרג השוטור והוסף על הדברים שנכתבו בהודעת תשלום הקנס, והוסיף - לטענתו - אינו מחזיקים עם העובדה שהשוטור העיד שאינו זוכר את האירוע. כך הצביע עו"ד דלאשה על כך שבהודעת תשלום הקנס כתב השוטור שבמקום שני נתיבים, וזאת בשעה שבבכיש 1 יש שלושה נתיבים. בנוסף, טען עו"ד דלאשה שאין זה סביר שהשטור הצליח לעצור על קשר עין רציף עם רכבו של המערער, וכי נכון היה שהשטור יפנה את המערער קודם כלן, לבסוף, הדגיש עו"ד דלאשה כי בית המשפט לא ייחס כל משקל שהוא לפלט שיחות הטלפון שהגיש המערער.
- ביחס לגור הדין, טען עו"ד דלאשה כי הקנס גבוה, וחורג מהמקובל, וכי תקופת התחייבות שהוטלה על המערער ארוכה ומכבידה יתר על המידה.
- ברון בערעור שהתקיים ביום 28.6.2018 שב טען עו"ד דלאשה בהרחבה, ועמד על הקשיים ועל הפערים שמצא בין עדות השוטור על דוק העידים לעומת הדברים שכתב השוטור בהודעת תשלום הקנס. עוד עמד עו"ד דלאשה על הקושי בהסתמכות על עד תביעה אחד ויחיד.
- מנגד, עו"ד אור בבאי, בא-כוחה המלמד של המשיבה, טען כי הערעור סב כל כולו סביב טענות מובהקות שבעובדה וסבס מצאיי מהימנות, ובכגון דאן אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב. עו"ד בבאי הטעים כי טענותיו של ב"כ המערער כולן הועלו בפני בית המשפט קמא, ובית המשפט קמא דרש להן וראה להן לדחות, לפיכך, ביקש עו"ד בבאי כי הערעור יידחה.

דין הכרעה

- לאחר הדין, החלטתי לדחות את הערעור. בדרך טען עו"ד בבאי כי ענין לנו בערעור מובהק על קביעות שבעובדה ועל מצאיי מהימנות. וראוי להביא בחשבון זה את דבריו המפורשים והברורים של בית המשפט קמא: "אני מקבלת במהימנה את עדותו של השטור שהכתיב בביצוע העבירה. מדובר בשוטור מימון, וחקי אשר הדוח שרשם היה מפורט וכלל את כל הפרטים הרלוונטיים... אם מעורפה את גרסת השוטור של פני גרסת הנאשם וקובעת כי הנאשם החזיק בידו את הטלפון הידי בנהיגה ותוך כדי תנועה" (עמ' 12 להכרעת הדין).
- הוא אמרתיו: מצאאיים מבהקים שבעובדה, וקביעות מהימנות ברורות וחד משמעיות.
- בית המשפט העליין קבע בפסיקה ענפה ועוקבת כי "כלל ידוע הוא כי אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, נוכח יתירונו של האחרונה בשל האפשרות להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדויות" (ע"פ 1244/17 **דגואי ב' מ"י**, פורסם ב**נבו** 2018), בפסקה 21 לפסק-הדין. וראו עוד ההפניות המופיעות שם).
- אין לו קלה ואין לו בסיס, משפטיו ואחר, להתערב בממצאי העובדה החד משמעיים שנקבעו בית המשפט דלמטה. לבית המשפט דלמטה נתון היתרון ונתונה היכולת להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעידים, והכרעת דינו המפורטת של בית המשפט קמא מלמדת כי בית המשפט מקל את כל השיקולים הצריכים לעניין. תוך שהוא דרש לכל הסנקות שהעלה בא-כוחו המלמד של המערער.
- כך, בהכרח בית המשפט - לענין טענותיו המרכזיות של המערער, לפי שהעולה בערעור זה - כי "אם סבורה כי אין מחירות בגרסתו של השטור, השטור הסביר כי מדובר באכיפה מסתתרת שבה הניידת עמדה לכוון נסיעת הנאשם ואילו פניו של השטור היו לכוון התנועה". בית המשפט הסוף קובע כי "אני סבורה כי כל פלג באופן שבו עצר השטור את רכבו של הנאשם לאחר שבהזין בעבירה. השטור כתב כי שמר על קשר עין רציף עם רכב הנאשם עד עצירתו ועובדה זו לא נוסתרה" (עמ' 12 להכרעת הדין).
- בית המשפט אף הוסיף ודרש לךך שמדובר בהרשעה על סמך עדותו של יעד, והדגיש כי "הזהרה" את עצמי כי הרשעת הנאשם במקרה דנן נובעת מעדותו היחידה של השטור ואי קובעת כי המאשמה הוכחה מעל לכל ספק סביר את המחוסר לנאשם בכתב האישום" (עמ' 13 להכרעת הדין).
- מכיון שכך, ומכיון שביט המשפט קמא דרש לכל השאלות הצריכות לעניין, ושקל את כלל השיקולים הרלוונטיים, בקובעו מצאאיים מובהקים שבעובדה, בהם אין כל עילה להתערב - דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.
- אשר לערעור על גור הדין: בערעור אין כל ממש. העונש שהוטל על המערער אינו חורג כלל ועיקר ממתחם העונשה הראוי והמקובל. טעולה מפור דינו של בית המשפט קמא, למערער עבר תעבורתי בעבירות דומות, וראוי ליחס לךך משקל, כפי שעשה בית המשפט קמא.
- זאת ועוד, צדקת ציין בית המשפט קמא בגור הדין כי "שימוש בפלאפון אלא באמצעות דיבורית היה עבירה חמורה אשר יש למנרה. שימוש בטלפון גורם להיסח הדעת, כתוצאה מכך אף לתאונות".
- בזאת ענן גררתי כי הנלו מחזיקים ומשתמשים בפלאפון ללא הרף, אוחזים בו, שולחים באמצעותו הודעות, מצלמים ומצלמים בעזרתו, וכל כיצאצא באלו, חייב להיות ברור כי על הכביש אין מקום לעשיית שימוש בטלפון ללא דיבורית. הא ותו לא. הסחת הדעת שבפלאפון ללא דיבורית ונהיגה נסוטה הם חרות דסותרת.
- לא בכלי כדי כך היא הוראת הברורה של מחוקק המשנה בתקנה 28(א) לחקנות התעבורה. לא בכדי נעושו של המערער כפי שנבזר.
- מסעמשים אלו, אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין ועל גור הדין.
- המערער יטלה את הקנס שהוטל עליו בשלושה תשלומים חודשיים, החל מיום 3.7.2018.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ח, 01 יולי 2018, בהעדר הצדדים.